

Прощання

Володимир Біляїв

Я знаю — спинимось на тій гіркій межі,
Що так непорівно розділить наше горе.
Чому ж мовчати і вагатися? Скажи
Останнє слово — тихе і суворе.

Ти кажеш: все мине, як ніч минула ця,
Зів'яне все, як брості ці ясмінні,
А я бажав, щоб назавжди серця
Були як зорі — світлі і незмінні.

Та що ж, хай буде так. Вже грає збір сурма,
Твоя рука горить в моїй долоні.
Мине ще мить, і знову ти сама,
І сон доріг баскі розбудять коні.

Та знай, коли мій зір затьмарить бою дим
І до грудей моїх торкнеться смерти жало,
Мене пропалить жаль, що я не був отим,
Кого собі ти пристрасно бажала.